

както и Гроздана: „Трѣбва да припознаемъ, че майка
 ни бѣше твърдѣ лакома като яде отъ ябълкѣтъ. Ако
 бѣше тя послушала Бога, ный не щехме да работимъ
 секой день.“ Человѣкътъ ѝ отговори: „Ако бѣше Ева
 толко лакома, то и Адамъ бѣше лудъ, та послуша туй
 що му казваше Ева. Ако да бѣхъ былъ азъ на негово
 мѣсто, и да мя карахте да ямъ отъ тѣзи ябълкы,
 щѣхъ да ви зашѣмъ едни добри плесницѣ и нещехъ
 нито да вы слушамъ что ми казвате.“ Царьтъ ся
 приближи и имъ каза: „Вый ся много мѣчите гор-
 ки? — Да, Господине, отговорихъ тѣ, (защото не-
 знаяхъ че ѣе царьтъ). Ный работимъ като конѣ отъ
 заранъ до вечеръ, па едвамъ съ голѣмъ трудъ мо-
 жемъ да ся прѣхранваме. — „Дойдете съ мене, имъ
 рѣче царьтъ, азъ щѣ вы хранѣ безъ да работите.“
 Въ сѣщото врѣме чиновницѣтъ, които трагехъ
 царьтъ, пристигнахъ. И горкитъ хора ся твърдѣ за-
 чудихъ и твърдѣ зарадвахъ. Когато ги отведохъ въ
 палата, царьтъ порѣча да имъ дадѣтъ хубавы дрѣ-
 хы, едни каруцѣ, и слугы; и секой день имахъ по
 дванаесетъ паницы гозбы, подиръ единъ мѣсець сло-
 жихъ имъ дваесетъ и четири паницы съ гозбы, но,
 посрѣдъ софрѣтъ турихъ едни, която бѣше за-
 хлупена. Искрай, жената, която бѣше любопитна,
 поиска да отхлупи тази паницѣ; но единъ чинов-
 никъ който присѣтствуваше, ѝ рѣче че царьтъ имъ
 бѣше забранилъ да пипатъ тази паницѣ и че неиска-
 не да видѣтъ що има въ нея. Когато излѣзнахъ
 слугитъ, мѣжтъ саникаса, че жената му неядеше и
 че бѣше невесела; той ѣе попыта що ѣе, а тя му от-
 говори; че не иска да яде отъ сичкитъ добры нѣща,
 що ся на софрѣтъ, освѣиъ желаше да яде отъ онуй
 що бѣше захлупено въ паницѣтъ. „Ты си луда, ѣ